

הלכות ציצית סימן י

לחמרא (כו) וחיב (ט) בציצית, ואין יוצאין בו (י) (כו) בשבת: ח' קאפ"ה שהיא פתוחה בענין שיש לה ארבע כנפות, אם יקבעו בה (כח) אשטרינג"ה (י"א) (כט) *לעשותה כסתומה כדי לפטרה מציצית, אינו מוציל תקון זה אם לא תהיה קבועה מחצי ארבה ולמטה לכל הפחות, וגם שתהיה קבועה למטה מהחגור, למען יהיה הרב הסתום רב הנראה לעינים, דאם לא-כן יאסר *משום (ל) מראית העין: ט' להנפסים צריך (לא) שיהיו מרבעות *ולא שיהיו עגלות: י' *מצנפת פטורה, אפלו של ארצות המערב ששני ראשיה משלכים על פתיהם וגופם, ואף-על-פי שמתפסה בה ראשו ורבו, פטור, (לב) *כיון שעקרה לכסות הראש, ד'כסותה' אמר רחמנא (י"ג) (לג) ולא כסות הראש: לא *סודר

באר היטב

להלביש בענין אחר, אין חיוב בציצית, לכן נהגו להקל. ומלבד ששורין רא"ק שמחבר למעלה חתיכת בגד מרבעת ומנח על כפפו מאחוריו, שורין קאלנע"ר, פשוט הוא פטור, דהרי לצד מלה אין לו כנפות רק כנפות הקאלנע"ר הנשחין לו קצת מאחוריו, ואין זה קנאות, הואיל ואין השני קנאות שמאחוריו מכונות כנגד הכנפות שלקניו, עכ"ל ד"מ, וכתב המ"א: ומי' רא"ש שמים יעשה קרן אחת עגולה, כמ"ש ב"י בשם הנקנים: (י"ג) ולא כסות הראש, ומה שעושין עטרה לשלית, לא מפני שעקרה נעשה לכסוי הראש, אלא משום הכר שציצית העליונים לא יתחלפו למטה. וע"ל סימן ח ס"ק ד כתבתי שהארי"ל לא היה מקפיד על זה:

משנה ברורה

כי אז לא נקרא בת ד' כנפות, וקרוב הדבר שהמקור מקורו לבטלה, ועל-כ-פנים לא עדיף מן בגד שחציו פתוח דחיב בציצית, ואסור לבקר עליו ואסור לצאת בו בשבת: אלא צריך למדור אף מה שלמעלה מן הנידים, והנבק חשוב גס"כ כאלו הוא סתום. ועין בבאור הלכה: **(כו) וחיב בציצית.** אבל (לד) אין מכריזין עליו: **(כו) בשבת.** דשמוא פטור, והציצית הני כמשי', וכדלקמן בסימן יג^ע. ועין במגן אברהם שכתב דאף לכתמית אסור, דאין עושין ספק דרבנן להתחלה. ורבים (לז) מן האחרונים מסכימים עם העלת-תמיד דמקל כזה: **ח (כח) אשטרינג"ה.** הוא דבר המתכר צדי הבגד אחת אל אחת: **(כט) לעשותה כסתומה.** ולכן אין לעשות כסלית-קטן קרסים למטה מחציו, דהיינו כסתום. (ל) והוא שנכפסין מאד ראשי הקרסים לצד השני, שאינו יכול להסירין אלא על-ידי מעשה, דבזה חשיבי חבור גמור הן לענין כלאים והן לענין ציצית, אבל כלאו הכי לא חשיבי חבור על-ידי-ה' (ל) מראית העין. וההולך כסלית-קטן תמיד תחת בגדיו, ואף כשהוא הולך ברשות הרבים הוא בקנענו, יש להסיר דלא שיהיו עין נחיושי רע"א: **ט (לא) שיהיו מרבעות.** דאין עגול נקרא כנף^ע: **י (לב) כיון שעקרה.** (ל) הכין לו מתחלה רק בשביל כסוי הראש: **(לג) ולא כסות הראש.** (לז) ומה שעושין עטרה לשלית, לא מפני שעקרה נעשה לכסוי הראש, אלא משום הכר שציצית העליונים לא יתחלפו למטה^ע. ועין לעיל סימן ח סעיף קטן ט כתבתי שהארי"ל לא היה מקפיד על זה, וכן מביע האליה רבה להקל אם נקרה למעלה וכיוצא בזה^ע:

במשנה ברורה, ובארצות-התיים החליט דאם מתפסה בה ראשו ורבו חיב בציצית, מפני כמה קשיות שהקשה על הבית-יוסף והשלחן-ערוך: ובאמת אין בהם כדאי לדחות דברי השלחן-ערוך, כמו שאבאר: א. הקשה כמה דאיתא בספרי (תובא בכ"י) ב'ה', פרט למעשרת שאינו מכסה בה ראשו ורבו: ובאמת הוא פשוט דהיינו פרושו: שאינו עשוי לכסות ראשו ורבו, דעקרו עשוי רק לכסות הראש לבד. וכן נראה מבאר הגר"א שהביא כבארו הדין דהספרי ואפילו הכי לא השיג בזה על השלחן-ערוך. ומה שהביא עוד מהאחרונים דחיב כסות ראשו ורבו כסות הראש, דאין ראוי לציצית אלא כסות החופה רב גופו של אדם, נמי הכי פרושו: דהקרא אם נעשה מתחלה להיות חופה רב גופו של אדם, מה שאין כן בזה דעקרו נעשה לכסות הראש בלבד, וכמו שהביא הגר"א ראיה ממוכרי כסות, עין שם. ומה שהביא עוד כמה שכתב האחרונים-תיים: בספרי ממש כסות הראש מ'סותה' דהיינו לאו כסות הוא, אף-על-גב שיש בו לכסות ראשו ורבו של קטן פטורה, עכ"ל, ומשמע אם הוא מכסה בו ראשו ורבו של גדול חתכו, גייש, אינה ראיה כלל, דבכל הלכות ציצית לא מציינו חלוק כזה, ואדרבא, מציינו בכל מקום דהוה שיעור בגד לענין ציצית, ועל-כ-פן לא העריך להשיעור יותר ורבותא: וקא דלא נקט סתם ראשו ורבו, דבר ההנהגה נקט. גם מה דהקשה על מה שכתב הבית-יוסף ולהפחותו ופרח אפילו אם מכסה בה ראשו ורבו פטור, מדברי הכתוב ופרח גופא שחיתא בבית-יוסף דחיב את המענפת של בני ארצות המערב, וכבר הקשה קצתא וזו הלכה-חמודית, ובאמת גם זה אינו, דהעקר כמו שמתרץ האליה וזאת דהנהגה שיש בו כדי לכסות אבל הוא אינו מכסה את עצמו, וכן הוא בקרי' בדרבי-משה הארץ לפי דברי הפסחור ופרח, עיי"ש, ובתוס' דתהו הארצות-התיים. ומה שהקשה הארצות-התיים על זה, דהא כאן בשלחנו השהור באר בקרי' דאפלו מכסה את עצמו פטור, פשוט דזה כתב לפי מסקנתו בבית-יוסף דבני ספרד לא סבירא להו בהפסחור ופרח, והוא פוסק קותיהו כמו שכתב בס"א. והרעה להחמיר, יעשה קרן אחר עגול: * **סודר שנותנין וכו' פטורים.** עין במשנה ברורה. והשעם לזה כותב בבית-יוסף, שיעור הקאת הסודרים ההם מתחלה הוא כדי להתעטף בהם סביבות הראש מפני הקרן ולעשות על זה הראש בזמן החם, וגם לכסות בה הראש בהתחלכות הכנף בעת שהוא עולה לקרא בתורה; ולכן אף שיהיו היום הוא מכיאה על הגוף, שוב הוה לה כסות ראש ופטור. ועוד יש לומר, שיעור הקאת הסודרים ההם הוא להתפשט בהם לכמה דברים: לקרן כהם

שער הציצית

(לז) לבוש ומגן-אברהם: (לז) אליה רבה ונהר שלום וארצות-התיים, וגם חסידי-אדם מצדו להקל: (לז) מגן-אברהם ותרומת-הדשן: (לז) מבאר הגר"א: (לז) עלת-תמיד:

כ סהר"ק שם
ל סהר"א, וכן כתב
משה מ סהר"א
וכתוב ופרח ואחריתו
סימן נ בבית-יוסף
מקום עומדים

הַלְכוּת צִיצִית סִימָן יָא

ביאורים ומוספים

[ביה"ל ד"ה סודר]

כיון שנקבאמם אינה לך לא חשיבה ולא קרינן "אשר תקפה בה" (26).

26) וטליתות שאנו לובשים בשביל קיום המצוה ולא לצורך הנאה, כתב הקובץ שיעורים (ח"ב סי' כג אות ח) שהטעם שמברכים עליהן הוא לפי שיטת התוס' (שבת כט, ב ד"ה ובלבד) שכיון שיש בכך 'פסיק רישא' שנהנה מלבישתו מתחייב בציצית. ולמעשה נשאר בצ"ע, שהרי לפי הר"ן כל שלא לובשו להנאה, אף שנהנה מ"מ פטור מציצית. ועוד הקשה, שהרי בטליתות שלנו לא נהנים מהן כלל, לא בחמה מפני החמה ולא בימות הגשמים מפני הגשמים. וכתב שצריך לומר כמו שכתב הדרכי משה (אות ו), שגם לבישה לשם כבוד [כמו לצורך מצוה] מחייבת בציצית.

[משנ"ב שם]

נענין בפרישה בשם מהר"ל מפראג שמשפטים דלכתחלה יש להחמיר לנפץ לשמרה.

3) ולענין גיזת הצמר מן הבהמה, כתב בשו"ת תשובות והנהגות (ח"א סי' כד וח"ב סי' ח) שהגר"י סאלאנטר זצ"ל דקדק לעשותה לשמרה, ומסיק בשו"ת תשובות והנהגות שם, שאף על פי שיש בזה מעלה וחסידות, מ"מ מדינא אין להחמיר בכך אפילו לכתחילה.

[משנ"ב ס"ק ז]

ואפילו בדיעבד (4) צריך עיון אי מהני מחשבה.

[ביה"ל שם]

אך לטעמים אחרים שהביא בבית יוסף, דאפשר דדוקא דרך לבישה ולא העלאה.

27) וכשמטעף בסדין, כתב במשנ"ב לקמן (סי' יח ס"ק ח) שיש אומרים שאינו חייב בציצית כיון שזו דרך העלאה, והתורה לא חייבה ציצית אלא רק בדרך מלבוש או עיטוף, ויש אומרים שגם בדרך העלאה ואפילו אם רק מציע תחתיו בגד של ארבע כנפות חייב בציצית.

ובחילוק בין העלאה ללבישה כתב האילת השחר (יבמות ד, ב ד"ה ועצם), שהגדרים בכך הם, שאם הגוף מחזיק את הבגד נקרא לבישה, אבל אם אין הבגד תפוס בגוף אלא רק מונח עליו כמו סדין שמתכסה בו בשכיבה או כיפה שעל ראשו, נחשב להעלאה.

סימן יא

דיני חוטי הציצית

[משנ"ב ס"ק א]

המוצא חוטי ציצית בשוק, אפילו פסוקים ושוזורים, פסולים, דקרח אינ"ש לעשות חוטין קצין ציצית.

1) ואם מצא טלית מצויצת בשוק, כתב לקמן (סי' כ ס"ק ה) שהיא כשרה.

[משנ"ב ס"ק ג]

הינו משונה ואילן, שאז היא עקר עשית הגדילים.

2) ולענין עשית ציצית מחוטי צמר הנקראים פוגאן [שעברו בין שני גלגלים לנקותם והחוט יוצא מהם חלק ופשוט ואינו מגולגל, ומתפרק בנקל], האם נחשב כניפוץ שאינו צריך להיעשות לשמרה או כטויה שצריכה להיות לשמרה, כתב בשו"ת מנחת יצחק (ח"ה סי' כו) שהוא מחלוקת הפוסקים, וסיים שבשעת הדחק המיקל יש לו על מי לסמוך. מאידך, בשו"ת שבט הלוי (ח"א סי' ה) כתב שנחשב כתחילת טויה ולכן אם לא נעשה לשמרה הוא פסול לציצית, אלא אם כן בשעת הטויה האחרונה יבטל מה שעשוי כבר ויחזירו לגדר שערות של צמר, ואז יגמור את הטויה מתחילה עד סוף לשם ציצית, ואם יש חשש שיערימו וישארו החוטים בטויתם הראשונה, יש להחמיר ולא לעשות מהם ציצית. ודעת הגרש"ז אייערבך (הליכות

[משנ"ב שם]

נענין בסימן לב סעיף ח ויט ובחושני ר' עקיבא איגר שם.

6) הרעק"א שם (ס"ח ו"ט) הקשה, שלבאורה יש סתירה בפסקי השו"ע, שלענין עיבוד העור פסק שם (ס"ח) שטוב להוציא בפה, ומשמע שבדיעבד כשר אפילו במחשבה [וכן כתב המשנ"ב שם ס"ק כד], ואילו לענין כתיבת תפילין וספר תורה, כתב שם (סי"ט וביד"ד סי' רעד ס"א) שצריך לומר בפיו, ומשמע שבמחשבה בלבד פסול אף בדיעבד, וכן משמע מהרמ"א שם (סי"ט), וכן כתב המשנ"ב שם ס"ק צה. והביא הרעק"א שם (סי"ט) את דעת הרדב"ז (ח"א סי' קנד) שמיקל בדיעבד בכל ענין.

[משנ"ב ס"ק ה]

ויד' בזה אפילו ליומא אחר, דסתמא תו לשמרה קאי, דכל העושה, על דעת ראשונה עושה.

7) אמנם זה אינו אלא באדם אחד הטוה את כל החוט, אך בשני בני אדם, שהאחד מתחיל לטוה והאחר גומר, כתב בביה"ל להלן (סי"ב ד"ה לשמן), שלא אומרים שהשני על דעת מחשבת הראשון הוא עושה, וכמו שכתב בספר משנת אברהם (סי' יט ס"ג) לענין כתיבת סת"ם.

והחזו"א כתב (אורח סי' ו ס"ק י), שטויה המתחילה על ידי אדם אחד ונגמרת על ידי אדם אחר כשרה, ואף אם נגמרת על ידי גוי או אפילו על ידי מעשה קוף, כיון שמחשבת הלשמה של העובד הראשון עושה שתהיה כל הטויה כסתמא לשמה, ויתכן שיעיל גם לדעת הרמב"ם המובאת בשו"ע להלן (ס"ב).

יט באר הגולה

ס בית יוסף

הלכות ציצית סימן י יא

שנותנין על הצנאר במלכות א"י, שנקרא בערכי שי"ד, וכן בוק"א שהיו נותנין בספר על כתפיהם, (לד) פטורים: יב מלבושים שבמקרים הנקראים גוחא"ש וכן מינטיג"י ודואלמני"ש וקאפטאני"ש ופיריני"ש שבתוגרמה, (לה) אף-על-פי שיש להם ד' כנפים, פטורים: (הגה) והוא הדין מלבושים של גלילות בני אשכנז וספרד, (לו) *הואיל ואין כנפיהם עשויים שיהיו (יג) (יג) שנים לפניהם (לו) ושנים לאחריהם מכונים זו כנגד זו, (פטורים) (בית יוסף לפי סברת מהר"ק):

יא דיני חוטי הציצית, ובו ט"ו סעיפים:

א מנחות טב, ספק ט כשמואל, הרי"ף וקרא"ש ב מדרכי הלכות ציצית

א (א) החוטין צריך שיהיו (א) (א) (ב) טוויין לשמן (הגה) ויש מחמירין אפלו לנפץ לשמן, והמנהג (ג) להקל בנפוץ) (מרכי ואגור סימן כג), (ד) *שיאמר (ה) בתחלת

שערי תשובה

ועני בשתי ביתאפרים חלק א"ח סימן ה ביהר ביהר דמנחות אס ספקיהו לקמאי ודבריה הפוסקים בזה: (יג) ב' לפניהם. עכ"ט. ומ"ש שבתשובת בית-יעקב לא כ"כ, נראה שלא נראה בגוף המשנה, רק מה שהעמיק בלגט-הקמח שכתב: יותר טוב להחזיר ב' ציצית לאחריו ע"י שפירכין כו'. ואמנם נראה שגם הוא לא ראה בגוף הספר, רק במפתחות שם, כי הוא מותיק כלשון הפסתחות משם, והכותב אותו שגג וסבר שמה שכתב בהתחלת התשובה: יש נהגין כו' שמתחלה משימין כל הציצית לפניו ואח"כ פורכין העד הא' של השלית כו', ואז הוא עדיף טפי שלא יהיו נגזרין ע"ג קרקע, הוא מסקנתו ג"כ, ונמשך מנגד עניו מ"ש: אכן משינו דאז מיד בשעת ברכה מחזיר ב' ציצית לפניו, והמשך שהיו נגזרים כו' אינו חשש, כיון שאין נגזרים בקבע, רק ע"י מצותו שפחזיר ב' כו' נגזרים לפעמים שלא בקבע כו', ע"ש. ומ"ש בבית-יעקב שם בשם הרא"י שצ"ע סוד יחזיר כל ה' ציצית לפניו בשעת ק"ש, יש בדבר חילוקים בענין הבחינה. וגם מ"ש בבית-יעקב שג"ל שגם לובש שלית במנהג בעמיתו או בשעת ק"ש ע"פ הסוד — אם בקלה הוא נקבל, אף לא לאיני נהגין כו': (א) טוויין לשמן. עכ"ט. ויש"ש בס"ח סודות הש"י שצ"ע שהקטן אינו כו' י"ג רק שהוא כן דעת להבין מה שהיה לו אמר לו שיש עשה כאשר ענה השם. ובח"י-יעקב שם תופס עקר

באר היטב

(יג) ב' לפניהם. ואיזה אנשים מקפלין חלק א' מהשלית מאד עד שנעשה דק ואינו מכסה כלל רק הצנאר, וכוונתו שיהיו ב' ציצית לאחריהם, אין זה מן המבחר, דא"כ אין כאן כסוי גוף אלא כסוי ראש; ויותר טוב במנהג התוגרמים שהיה מפסקת בחצי השלית באפן ששב' העדדים יהיה א' מהציצית לפניו וחלק לאחריו, ט"ז. ובתשובת בית-יעקב ס' צב לא כתב כן, ע"ש: (א) טוויין לשמן. ואם טון חש"י וגדול עומד ע"ג, עין בסימן ת"ס במ"א הדרך הבא שאלה עירי טפי (היגו כמ"ש הש"י) שמתקלים בידים את רחב השלית, ונעמא נראה, משינו דאז מיד בשעת ברכה מחזיר ב' ציצית לפניו, והמשך שהיו נגזרים כו' אינו חשש, כיון שאין נגזרים בקבע, רק ע"י מצותו שפחזיר ב' כו' נגזרים לפעמים שלא בקבע כו', ע"ש. ומ"ש בבית-יעקב שם בשם הרא"י שצ"ע סוד יחזיר כל ה' ציצית לפניו בשעת ק"ש, יש בדבר חילוקים בענין הבחינה. וגם מ"ש בבית-יעקב שג"ל שגם לובש שלית במנהג בעמיתו או בשעת ק"ש ע"פ הסוד — אם בקלה הוא נקבל, אף לא לאיני נהגין כו': (א) טוויין לשמן. עכ"ט. ויש"ש בס"ח סודות הש"י שצ"ע שהקטן אינו כו' י"ג רק שהוא כן דעת להבין מה שהיה לו אמר לו שיש עשה כאשר ענה השם. ובח"י-יעקב שם תופס עקר

באר היטב

כשעושים שום עבודת משא, לקנח בהם את הידים, ולצרוז בהם מעות, ולהביא בהם פרות, ולקנח העצם וכו', אף-על-פי שנהנין בהם בחמה מפני החמה ובגשמים מפני הגשמים, כיון שהכתובת אינה להם לא חשיבה ולא קרינן "אשר תכסה בה" (26). ולזה הטעם התקדשו משמע שהסכימו המגן-אברהם והגרי"א שהעתיקוהו בבאורם, ולפי זה נראה, במקומו שנפשט מתוך גס"כ להעלות כמין חתיכה גדולה של אפה ויותר על הכתפים, ואין בזה שום טעם מאלה הטעמים כפי שידוע לנו — שהם בציצית. אף לטעמים אחרים שהביא בבית-יוסף, דאפשר לדון דרך לכישה ולא העלאה (27), או משום דאינו רק לכבוד ולא מפני חקר וחקם, אפ"ר דיש להקל: אף הרבה חולקים על אלו הטעמים, כמבאר בבית-יוסף ובדרכי-משה, על-כן ודא-שמים יעשה קרן אחת עגלה: * הואיל ואין כנפיהם עשויין וכו'. עין במשנה ברורה מה שהעסקנו את דברי הדרכי-משה. וכתב הפרי-מגדים: אם-כן בסעודא"ק שנושין חתוך לפניו לגמרי ומעד שמואל חתוך גס"כ, לדעת הדרכי-משה אין זה חוב בציצית; ולפטר לגמרי משום זה אין נכון, דמה שאנו צריכין שיהיו שמי הציצית לפניהם וישמים לאחריהם איננו מעקר הלכה, רק למצוה בעלמא, לכן כדי שיתחייב בציצית יראה לעשות שמי כנפות ממיין ושמיים משמאל וברו יתה: פתוחים רב הנראה לעינים, דאם לא-כן יש מראית עין בברכה נציצית: * שיאמר בתחלת הטהרה. עין במשנה ברורה הטעם משום דכל העושה וכו'. וכל-שכן אם יאמר שכל הטהרה שישנה יתה לשם ציצית, בודאי דמהני,

משנה ברורה

יא (לד) פטורים. אף שהיה מחזיק אותה בחתיכה קטנה או אמתים ויש כדי לכסות ראשו ורבו של קטן, אפלו הכי פטורים. וענין בבאור הלכה: יב (לה) אף-על-פי שיש להם וכו'. הטעם עין בבית-יוסף: (לו) הואיל ואין וכו'. דהנה הבית-יוסף כתב: יש לדרקק במלבושים שלנו שיש להם שמי כנפות סמוך לצנאר ושהי כנפות סמוך לארץ, למה אין משלילן בהם ציצית? ותתן על זה כמה תרוצים, ודחה אותם הדרכי-משה ואמר הוא טעם להמנהג: דמקצר דמצות ציצית הוא להכתות שפחזיר שמים לפניו ושהמים לאחריו, ומלבושים שלנו הם כל הארבע כנפות לפניו ואי אפשר להסבירן בענין אחר, אין מחזיק בציצית, וזהו מה שכתב "הואיל ואין כנפיהם עשויים וכו'": ומלבד שפורין רא"י, שמתקב למעלה חתיכה בגד מרובעת ומנה על כתפו מאחוריו, שקורין קאלנר"ע, פשוט הוא דפטור, שהרי לצד מלה אין לו כנפות, רק כנפות הקאלנר"ע המנחין לו קצת מאחוריו, ואין זה קרנות, הואיל ואין השני קרנות שמאחוריו מכנפות נגד הכנפות שלפניו, עד כאן לשון הדרכי-משה. וכתב המגן-אברהם: יען שהלכה זו רופפת בידי הגאונים ולא מצאו טעם נכון וכי גם על טעם דרכי-משה יש לפקק הרבה, כמו שכתב הפרי-מגדים, על-כן ירא שמים יעשה קרן אחת עגלה, כמו שכתב בית-יוסף בשם הזקנים, וכן דעת הפרי-מגדים ושא"ר אחרונים. ובפרט בימינו, באותן הבגדים שנהגו מחדש לעשותן פתוח מאחריהם (והוא הפגד הנקרא קאפאט"ע), ומצוי הוא כמה פעמים שרבו פתוח, ולפי דברי הדרכי-משה חוב הוא בציצית, שהרי שמי כנפות שלאחוריו מכנפות כנגד שמי כנפות שלפניו: על-כן הוצא לפטר עצמו, מחוב לעשות שם על-כל-פנים קרן אחת מאותן ארבע כנפות עגלה ותפטר מן הציצית, ובדלעיל בסעיף ט, ועין שם בבאר הלכה. ויותר טוב שיעגל עוד שמי קרנות כדי שתשאר רק בת שלש, כי עתה היא בת ששה: (לז) ושנים לאחריהם. מזה הלשון (לט) נמשך שגנה לאיזה אנשים, שמקפלין חלק אחד מהשלית מאד עד שנעשה דק ואינו מכסה כלל רק הצנאר, וכוונתו שיהיו שני ציצית לאחריהם משם על כתפיהם, ואין זה מן המבחר, דא"כ אין כאן כסוי גוף אלא כסוי ראש; ויותר טוב במנהג התוגרמים, שהיה מפסקת בחצי השלית באפן שמשני העדדים יהיה אחד מהציצית לפניו וחלק לאחריו, דעדיין דלפניו ולאחוריו נמי מקרי לפניו ולאחוריו, ולכן די בהפסק הד: א (א) החוטין. לשון הרמב"ם: המוצא חוטי ציצית בשיק, אפלו פסוקים ושזורים, פסולים, דטרח איניש לעשות חוטין בעין ציצית (1), ואם-כן שמוא לא נעשה לשם ציצית. והמגיד משנה חולק, וגם בכסף משנה כתב דהרמב"ם בחשובה חזר בו אחר-כך, עד כאן לשון המגן-אברהם. והגר"א בבאוריו בסימן שא כתב דהדין הוא עם הרמב"ם כמו שכתב בראשונה, עין שם: (ב) טוויין לשמן. והוא (ב) דבר-תורה, דחתיב "גדלים תעשה לך", לשם חובק: (ג) להקל בנפוץ. דמה דחתיב "תעשה לך" הינו מטויה ואילף, שאז היא עקר גשית הגדולים (2). ועין בפרושה בשם מהר"ל מפרגא שמסכים דלתתחלה יש להחמיר לנפץ לשמה (3): (ד) שיאמר. בפרוש, (ז) לא במחשבה בעלמא; ואפלו בדיעבד (4) צריך עיון אי מהני מחשבה (5). ועין בסימן לב סעיף ח ויט ובחדושי ר' עקיבא איגר שם (6): (ה) בתחלת. ודי בזה (ג) אפלו ליומא אחרא, דסתמא תו לשמה קאי, דכל העושה, על דעת ראשונה עושה (7);

שער הציצית

(לט) ט"ז ולבושי-שדר: (א) פרי-מגדים: (ב) פרי-מגדים והגר"א: (ג) פרי-מגדים, וכן משמע בשבת צא ע"א, עין שם: